

plyne, že nemohl býti žalován ani zůstatek z 15. února 1922 jako takový, poněvadž za dalšího kontokorentního spojení pozbyl z vůle stran své samostatnosti. Již z této povahy běžného účtu (kontokorentu) plyne, že nelze mluvit o zvláštní pohledávce proti žalované a proti bance Bohemii. Původní pohledávka, posléz uvedenou bankou z vůle stran převzatá, by tvořila základ dalších peněžních obchodů, byla vedle nových platů žalobcových penízem, z něhož se měly dít další úhrady. Jestliže tedy žalobce svou hotovost, uloženou dříve u žalované banky, postoupil, pokud se týče b e z v ý h r a d y dal postoupiti bance Bohemii k cíli dalšího obchodování, dal tím zřejmě na jevo, že počínaje tímto převodem pokládá j e n posléz uvedenou banku za svého smluvníka, t. j. za svou věřitelku nebo dlužnici, dle toho, jak se postupem doby utváří stav jeho účtu (čl. 278 obch. zák. a § 863 obč. zák.). Tím přestal však jakýkoliv vztah jeho k žalované bance a nemůže se na ní domáhati ani zaplacení pohledávek z dřívějšího obchodního poměru, který zanikl, ani náhrady škody, kterou snad utrpěl u Bohemie. Tomuto názoru není na závalu ani předpis §u 1409 obč. zák., neboť předpisem tím není zvláště upraven závazek předatele závodu za dluhy, trvající v době převodu, nýbrž zavádí se jím, jak již odvolací soud správně uvedl, mocí zákona ručení p ř e j í m a t e l e za tyto dluhy, které bylo dosud zůstavěno jen vůli stran. Závazek p ř e v o d c e závodu, pokud by tu dle v š e o b e c n ý c h z á s a d j e š t ě byl, trvá neztěněn dále. Dle toho, co bylo uvedeno, nutno míti za to, že nárok žalobcův není odůvodněn.

### Čís. 6354.

#### Započítání vojenské služby do advokátní praxe.

**»Vojenskou službou« ve smyslu nařízení ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n. rozumí se trvání služebního poměru, nechť se služba skutečně vykonává, čili nic.**

(Rozh. ze dne 12. října 1926, R I 700/26.)

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v P r a z e zamítl žádost kandidáta advokacie o započtení vojenské služby do přípravné praxe advokátní. V r c h n í z e m s k ý s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: I odvolací soud sdílí názor, že odvolatel jistě od podzimu roku 1919 služby vojenské, byť i dle potvrzení velitelství náhradního praporu do 15. prosince 1920 ve vojenském svazku se nalézal, skutečně nekonal, jsa jí sprostěn k účelům studijním. Poněvadž do přípravné praxe advokátní vstoupil teprve dne 1. října 1922, tedy v této době od skončení faktické vojenské služby, tedy od podzimu r. 1919 více než dva roky uplynuly, nemá odvolatel dle § 1, odst. (1) vl. nař. ze dne 6. září 1922, čís. 262 sb. z. a n. pokud se týče vládních nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n., ze dne 23. března 1920, čís. 176 sb. z. a n. nároku, by mu vojenská služba započítána byla do přípravné praxe advokátní.

Nejvyšší soud vyhověl odvolání a zrušil usnesení vrchního zemského soudu, jakož i usnesení výboru advokátní komory a tomuto uložil, by nepřihlíželo k důvodu, ze kterého žádost zamítla, po případném doplnění znovu rozhodl.

### Důvody:

Slova zákona jsou, že kandidátům advokacie, kteří do dvou let po skončení právnických studií službu vojenskou nastoupili a do dvou let po její skončení vstoupili do praxe, započte se vojenská služba, i v československém vojsku ztrávená, do praktického zaměstnání potřebného k dovršení advokátní praxe. Jest otázkou, co se má rozuměti výrazem »vojenská služba«, od jejíhož skončení do dvou let musí kandidát vstoupiti do praxe, by měl nárok na toto dobrodiní zákona. Otázky takovýchto a podobných dobrodiní musí se, je-li věc pochybná, řešiti vždy na prospěch účastníků, a již proto nelze s nižšími místy souhlasiti, vykládají-li výraz »služba vojenská« způsobem obmezujícím, rozumějice pod ním službu, jak vrchní zemský soud výslovně praví »faktickou«, lépe řečeno efektivní a vylučující z ní tedy dobu dovolené. Pravidelně však doba dovolené platí za dobu služby, pročť také požitky služební běží tak, jakoby služba efektivně konána byla, a jest tomu tak nejen u veřejných zaměstnanců, nýbrž i u soukromých, jako u obchodních pomocníků a jiných koordinátních zřízců dle příslušných zákonů, nyní dokonce dle zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. i u dělníků. Rovněž tak, což je ještě důležitější, i doba dovolených vpočítává se do služební doby potřebné k nabytí nároku na pensi, což by možno nebylo, kdyby dovolená neplatila za dobu služby. Že jest doba dovolené dobou služby, plyne ostatně i z pojmu »dovolené« sama, značíť, že osoba v poměru služebním trvá a jen se jí výkon služby promíjí. Není tedy obmezující výklad na místě, nýbrž výraz »služba« sluší bráti v ustáleném pojmu v ten rozum, že značí trvání služebního poměru, nehledě k tomu, zda služba se také skutečně vykonává čili nic. V tom smyslu také zákonodárce již proto ten výraz tak rozuměl, ježto, kdyby se byl chtěl uchýliti od smyslu, který má v obecné řeči, byl by na jisto úchylný pojem, jež by mu takto podkládal, blíže vyměřil. Také to souhlasí s věcí samou. Neboť, je-li kandidát pouze na vojenské dovolené, musí se do vojenské služby zase vrátiti, jak by tedy mohl nastupovati již za doby dovolené zvolené civilní povolání. V projednávaném případě zjišťují napadená usnesení, že kandidát měl od podzimu 1919 do 15. prosince 1920 studijní dovolenou a nastoupil praxi advokátní již 1. října 1922, tedy ještě dříve než dvě léta zákonem žádaná uplynula, i když se konec dovolené pokládá za konec vojenské služby, ač to zrovna zjištěno není a možno tedy, že vojenská služba kandidátova končila ještě později než 15. prosince 1920. Podmínka včasného nastoupení advokátní praxe tedy jest splněna a neprávem byl kandidát z toho důvodu zamítnut, jakoby jí nebylo. Avšak podmínkou jest také včasné nastoupení vojenské služby po skončení právnických studií a tou se nižší místa vůbec nezabývala.